

КНИГА
НООС

HOLLY
BLACK

Kniha noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Black
Kniha noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

КНИГА
НООС

HOLLY
BLACK

COO
BOO

*Pro každého, kdo někdy slavil
silvestra u mě doma.*

Mám malý stín, který se mnou chodí, kam se hnu,
a posloužit mi může víc, než uhadnu.
Shodujeme se vší svou podobou,
jen když skáču na lůžko, je o krok přede mnou.

Z básně *Můj stín* od Roberta Louise Stevensona

PROLOG

Každé dítě si může hrát na honěnou se svým stínem. Je jen potřeba během líného odpoledne běžet pořád rovně za sluncem. Dokud se dítě nepřestane pohybovat, bude mu stín v patách. Dítě se dokonce může otočit a pokusit se stín polapit, ať už bude ale buclatýma nožičkama kmitat sebevíc, stín bude vždycky tak trochu mimo dosah.

S tímhle klukem je to ale jinak.

Utíká přes dvorek tečkovaný pampeliškami, chichotá se, výská a jeho prsty se chápou čehosi, co by nemělo být pevné, čehosi, co by na trávník plný čtyřlístků nemělo dopadnout dřív než chlapec, čehosi, co by se mu nemělo pokoušet přišpendlit zápěstí k zemi.

Když se chlapec nakonec posadí do vlhkého mechu pod javorem, bodne se špičkou kapesního nožíku do břicha prsteníčku. Odvrátí tvář, aby se na to nemusel dívat. První bodnutí kůží nepronikne. Ani druhé. Až napotřetí, když pořádně přitlačí, protože roztrpčenost zvítězí nad bojácností, se konečně řízne. Hodně to bolí, takže se trochu stydí za to, že je ta kapička krve, která se vyřine na povrch, tak malinkatá. Kapka se zvětšuje. Cítí horlivost svého stínu. Prst ho bolí a kolem chlapce se formuje temná mlha.

Zvedne se vánek a z javoru se uvolní dvounažky. Snáší se kolem něj a jejich křídélka rotují vzduchem.

Jen malý doušek každý den, slyšel kohosi prohlásit v televizi o jeho vlastním stínu. A stane se vaším nejlepším přítelem na světě.

I když nemá ústa ani jazyk, a když se ho dotkne, není v tom žádné vlhko, chlapec zřetelně cítí, jak mu stín olizuje kůži. Ten pocit se mu nezamlouvá, ale nebolí to.

Nikdy ještě neměl kamaráda, i tak ale ví, že podobné věci kluci dělávají. Stanou se pokrevními bratry tím, že se o sebe otřou ranou, až není poznat, kde jeden končí a ten druhý začíná. Někoho takového potřebuje.

„Já jsem Remy,“ šeptne svému stínu. „A tobě budu říkat Red.“

1

HLADOVÉ STÍNY

Charlieiny ošklivé crocsky šoupaly o kobereček na podlaze za barem a vydávaly lepkavý, čvachtavý zvuk. Kůži na spodní straně paží, v prohlubni mezi klíčními kostmi a na stehnech měla příšerně zpotenou. Byla to ten den už její druhá směna: kluk, co normálně dělá odpolední, se na práci zčistajasna vykašlal, aby mohl odjet se svým přítelem do Los Angeles, a ona teď musela makat za něj, dokud Odette nenajde nějakou náhradu.

Charlie byla sice k smrti unavená, ale potřebovala peníze. A řekla si, že bude lepší, když se něčím zabaví. To totiž znamenalo, že se spíš nedostane do maléru.

S Charlie Hallovou bylo odjakživa něco špatně. Byla divná už ode dne svého narození. Ještě nikdy nenarazila na špatný nápad, který by nebyla ochotná zrealizovat. Měla prsty zběhlé ve vybírání kapes, jazyk jako stvořený ke lhaní a srdce jako svráštělou třešňovou pecku.

Kdyby byl její stín magický, byla si celkem jistá, že by vzal honem nohy na ramena.

To ale neznamenalo, že se nesnažila změnit. To se teda snažila. Jistě, během posledních deseti měsíců jí dávalo celkem zabrat udržet svoje impulzy na uzdě, bylo to ale lepší než být hořící sirkou ve městě, které už tak přetévalo benzinem.

Měla práci – dokonce s pevnou pracovní dobou – a apatického troubu též známého jako její přítel, který ovšem platil svoji půlku nájmu. Střelná rána se jí pěkně hojila. Malá vítězství, což ale neznamenalo, že by na ně byla jakkoli méně pyšná.

Právě když si Charlie tohle pomyslela, zvedla oči a spatřila ztělesněnou zkoušku svého odhodlání vcházet dvoukřídlymi dveřmi do Rapture Bar & Lounge.

Obličej Doreen Kowalské byl napuchlý a zarudlý pláčem – zjevně se pokusila upravit si líčení, řasenka se jí ale obtiskla a vykreslila jí v koutcích očí drobná křídélka. Když obě ještě chodily na střední, Doreen k Charlie nikdy nebyla nijak zvláště milá a očividně s tím nehodlala začínat ani dnes večer.

Mezi životy lidí s penězi a bez nich jsou nesčetné rozdíly. Tak například: když si nemůžete zaplatit odborníky, je potřeba si kolem sebe vytvořit komplexní ekosystém užitečných amatérů. Když Charlieinu tátovi doktor řekl, že má rakovinu kůže, vyzunkl flašku whiskey Maker's Mark a poprosil svého kámoše řezníka, aby mu ten drn vyřízl z ramene, protože operaci si ani náhodou nemohl dovolit. Když se vdávala sestřenice Charlieiny kamarádky, poprosily paní Silvaovou, která bydlela o tři bloky vedle, aby jim udělala svatební dort, protože ráda pekla a měla spoustu nóbl kuchyňských udělátek. Krém byl sice trochu hrudkatý a jedno patro mírně připečené, dort byl ale sladoučký, stejně vysoký jako dorty v časopisech a platilo se jenom za přísady.

Ve světě stínové magie byla Charlie úspěšná zlodějka, pro místní ale navzdýcky zůstane jenom užitečná amatérka ochotná šlohnout svatební prstýnek nebo přivést majiteli zpátky ukradeného pitbula.

Charlie Hallová. Přitahovaná špatnými nápady stejně, jako mola přitahuje vlněný svetr. Každý kšeftík jí dovoloval popustit uzdu svým nejhorším impulzům.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ řekla Doreen hlasitě a natáhla se po ní, když Charlie mýjela.

V baru bylo celkem mrtvo, ale Odette, pánovitá stařena jednou nohou v důchodu, které lokál patřil, seděla u stolu vpředu a klábosila

s několika dalšími babiznami. Všimla by si, kdyby se Charlie s někým zapovídala moc dlouho, a Charlie si nemohla dovolit o tuhle práci přijít. To, že mohla pinglovat v Rapture, byla vzhledem k jejímu rejstříku celkem klika.

Domluvil jí to Balthazar, který řídil ve sklepě stínový salonek, co atmosférou připomínal ilegální bar. Měl několik dobrých důvodů, proč chtěl mít Charlie pod dohledem – jedním z nich byl i fakt, že si přál, aby pro něj zase začala pracovat.

Když se Charlie podívala na Doreen a zavrtělo se v ní to známé nadšení, pocítila ošidnost svého předsevzetí žít slušným a spořádaným životem. Jako by si místo pořádné strategie úspěchu napsala na papír v podstatě jen slovo „zisk“ s hromadou vykřičníků.

„Můžu ti něco přinést?“ zeptala se Doreen.

Ta zavrtěla hlavou. „Musíš mi pomoci najít Adama. Už zase zmizel a já...“

„Teď se s tebou nemůžu vybavovat,“ přerušila ji Charlie. „Objednej si něco, ať dá šefová pokoj. Bitter se sodovkou. Vodka s brusinkovým džusem. To máš fuk. Já to platím.“

Doreeniny zarudlé, vlhké oči naznačovaly, že se jí nebude čekat lehkost. Nebo že si možná něčeho přihnula, ještě než dorazila. Možná obojí.

„Hej,“ houkl na Charlie jeden ze štangastů a ona se otočila, aby od něj přijala objednávku. Rudý, čerstvě namíchaný Cosmopolitan tekl z shakeru do skleničky. Nakonec drink ozdobila maličkou peletkou suchého ledu, která způsobila, že se z nápoje kouřilo jako z lektvaru.

Zkontrolovala stůl, u kterého jeden kluk ucucával pivo a třesoucími se prsty si na vnitřní stranu paže lepil třetí nikotinovou náplast. Účet chtěl nechat otevřený.

Charlie nalila panáka Four Roses chlápкови v tvídovém obleku a ušmudlaných brýlích, který vypadal, že v tom oblečení i spal, a ochotně jí sdělil, že nemá rád příliš sladký bourbon. Pak přešla na druhý konec baru a namíchala whiskey se zázvorem pro samotného Balthazara, který si ji mávnutím přivolal.

„Mám pro tebe prácičku,“ řekl šeptem. Oči se mu leskly, měl světle hnědou kůži a temné kadeře stažené do ohonu, který provázela neblahá pověst. Vládl nad svým stínovým salonem a přetvářel nejzvrácenější sny města v realitu.

„Tak to rozhodně vynechám,“ odpověděla Charlie a vydala se od něj zase pryč.

„Ale no tak. Knighta Singha zavraždili v jeho vlastní posteli a z ložnice mu nadělali kůlničku na dříví. Někdo si odnesl jeho osobní folio magických objevů,“ zavolal za ní Balthazar nepřesvědčeně. „V tom jsi přece bývala nejlepší.“

„Ne-e!“ houkla na něj tak vesele, jak jen dokázala.

Srát na Knighta Singha.

Byl to první stínař, který si kdy Charlie najal. Byla tehdy ještě malá holka. Pokud šlo o ni, klidně si mohl shnít v hrobě, pořád to ale neznamenalo, že ten hrob vyplení.

Charlie byla ze hry. Bývala v ní příliš dobrá a vedlejší ztráty byly příliš vysoké. Teď byla prostě obyčejná.

Opilé trio čarodějnický vyhlížejících holek s černě namalovanými rty, kterým mohlo být něco přes dvacet, v baru právě oslavovalo narozenky jedné z nich, přestože byl ještě pracovní týden. Objednaly si panáky levného, neonově zeleného absintu a hodily je do sebe. Jedna z nich si nejspíš nedávno nechala vylepšit stín, protože se ve světle neustále schválně pohybovala tak, aby své nové já vrhala na stěnu za sebou. Stín měl rohy a křídla jako succubus.

Byl nádherný.

„Moje máma ho taaaak nesnáší,“ vykládala právě trochu přiopile svým kamarádkám. Trochu poskočila a její stín zamával křídly, takže na chvíli zůstala viset ve vzduchu, což několik štamgastů v baru ocenilo obdivným pohledem.

„Máma tvrdí, že až si budu chtít najít opravdovou práci, budu litovat, že mám něco, co neschovám. Řekla jsem jí, že je to důkaz toho, že vždycky zůstanu věrná svým zásadám.“

Když Charlie poprvé viděla někoho s pozměněným stínem, musela myslet na pohádku, kterou jednou v dětství četla ve školní knihovně: *O čarodějnicí a bratru smolaři.*

Pořád ještě si pamatovala, jak začínala: *Bylo nebylo, žil byl jeden chlapec, který se narodil s hladovým stínem. Měl tolik štěstí, kolik jen mohl, protože veškerou smůlu sklidilo jeho dvojče, chlapec, který se narodil bez stínu.*

Jenže stín téhle holky samozřejmě žádné štěstí nenesil. Vypadal hustě a propůjčoval jí špetku magie. Mohla se vznést na několik vteřin pár centimetrů nad zem. Boty s pořádným podpatkem by ji dostaly výš.

A neznamenalo to ani, že je ta holka stínařka.

Pozměněné stíny byly specialitou alternacionistů, nejveřejnější ze čtyř disciplín. Alternacionisté dokázali jemně pozměňovat tvar stínů, používat je k vyvolávání emocí tak silných, že byly až návykové, nebo dokonce k odnětí kusu podvědomí jiného člověka. Samozřejmě to mělo svá rizika. Občas lidé přicházeli o mnohem větší kus sebe, než bylo na začátku dohodnuto.

Ostatní stínařské disciplíny byly obestřené rouškou tajemství. Karapaxové pracovali se svými vlastními stíny a využívali je jako brnění nebo k tomu, aby mohli díky jejich křídům plachtit vzduchem. Loutkáři posílali své stíny, aby za ně potají vykonávaly různé úkoly – podle Charlieiny zkušenosti to byly povětšinou sračky, o kterých nikdo nechtěl moc mluvit. A masky nebyly o nic lepší: parta podivínů a mystiků, kteří toužili po odhalení tajemství vesmíru bez ohledu na to, komu tím ublíží.

Byl důvod, proč se jim místo jejich oficiálního označení často přezdívalo šeráci. Nedal se jim věřit ani nos mezi očima. Bez ohledu na to, co stínaři tvrdili, například všichni obchodovali s kradenými stíny.

Charlieinu klukovi Vinceovi stín ukradli, nejspíš kvůli nějakému bohatému zmrdovi, který si usmyslel, že by si mohl nechat udělat třetí alternaci. Vince teď žádný stín nevrhal, dokonce ani v tom nejjasnějším světle. Věřilo se, že lidé bez stínu v sobě mají určitou prázdnotu, absenci čehosi nehmatatelného. Občas si toho lidé na ulici všimli a Vince obcházeli velkým obloukem.

Charlie si přála, aby se jí lidi taky takhle klidili z cesty. Vince to ale trápilo, a tak každého, kdo se jim takhle vyhnul, sjela co nejhnusnějším pohledem.

Když Charlie obcházela další kolečko mezi stoly, řekla jí Doreen: „Dala bych si zázvorové pivo. Na žaludek.“

Vypadalo to, že Odette se soustředí na své společnice.

„Dobře. No, tak o co jde?“

„Myslím, že Adam je zase na tahu,“ řekla Doreen, když před ní Charlie položila pití spolu s ubrouskem. „Volali mi z kasina. Pokud v pondělí nepřijde, vyrazí ho. Neustále se mu snažím dovolat na mobil, ale nebere mi to.“

Charlie a Doreen nikdy nebyly vysloveně kamarádky, pohybovaly se ale v podobném okruhu lidí. A občas se zdálo, že fakt, že někoho znáte dostatečně dlouho, je důležitější než to, jestli ho máte rádi, nebo ne.

Charlie si povzdychla. „A co chceš po mně?“

„Najdi ho a zaříd', aby přišel domů,“ řekla Doreen. „Možná bys mu mohla připomenout, že má děčko.“

„Nevím, jak bych ho já mohla k čemukoli přimět,“ vykrucovala se Charlie.

„To kvůli tobě je Adam takový,“ řekla jí Doreen. „V jednom kuse bere zakázky, které jsou příliš nebezpečné.“

„A proč by to jako měla být moje vina?“ Charlie začala utírat úsek baru před sebou, aby se něčím zaměstnala.

„Protože ho Balthazar neustále porovnává s tebou. Adam se snaží vyrovnat tvou debilní reputaci. Ale ne každé je zločinec od přírody.“

Doreenin partner Adam pracoval jako krupiéř ve Springfieldském kasinu a poté, co Charlie skončila, začal na půl úvazku dělat pro Balthazara. Možná si myslel, že zvládání sraček, které se občas semelou kolem stolů v kasinu, ho připravilo na okrádání šeráků. Charlie měla taky podezření, že si Adam myslel, že když to zvládá ona, nemůže to být tak těžké.

„Můžeme to probrat, až mi skončí směna,“ prohlásila Charlie s povzdechem a myslela na všechny důvody, proč by se z toho měla vyhat.

Zaprvé, ona byla ta poslední, koho by Adam rád viděl, nezávisle na situaci.

A zadruhé, z tohohle jí nic nekápne.

Proslýchalo se, že Adam utrácel všechno, co si vydělal u Balthazara, za bliss – drobné pošouchnutí stínu, které člověku umožňovalo hodiny zírat do prázdna a nechat skrz sebe proudit báječné emoce. Adam teď nejspíš ležel na zádech někde v hotelu, cítil se fakt božsky a to poslední, co si přál, nejspíš bylo, aby ho Charlie odtáhla domů dřív, než jeho trip skončí.

Charlie se podívala na Doreen, která byla naopak to poslední, co si momentálně přála ona. Seděla na konci baru a zkormoučeně si pohrávala s míchátkem.

Charlie se zrovna dala do hledání sifonové lahve, když ji hlasitá rána donutila vzhlednout.

Chlápek v tvídě, který si před chvilkou objednal „ne-příliš-sladký“ bourbon, byl teď na všech čtyřech poblíž prázdného jeviště zamotaný do rudé sametové opony. Nad ním stála jedna z goril, které hlídaly stínový salon, chlap jménem Joey Aspirins, a vypadal, jako by se nemohl rozhodnout, jestli ho má nakopnout do obličeje, nebo ne.

Balthazar je následoval po schodech nahoru a řval z plných plic. „To ses asi posral, podstrkovat mi něco takovýho? Chceš, aby to vypadalo, že to já jsem ukradl *Liber Noctem*? Koukej odsud vypadnout!“

„Tak to není,“ protestoval tvíďák. „Salt je zoufalý a snaží se dostat zpátky aspoň část. Zaplatí fakt pořádně balík...“

Charlie sebou při Saltově jmeně trhla.

Po všem, co viděla a udělala, ji rozhodilo máloco. Ale myšlenka na něj to spolehlivě dokázala vždycky.

„Zavři hubu a padej.“ Balthazar ukázal ke dveřím.

„Co se děje?“ vyptávala se Doreen. Charlie zavrtěla hlavou a sledovala, jak Joey Aspirins postrkuje chudáka v tvídě k východu. Odette se zvedla, aby si promluvila s Balthazarem, mluvili ale příliš tiše, než aby Charlie cokoli zaslechla.

Balthazar se otočil a při odchodu do stínového salonu zachytil Charliein pohled. Mrkl na ni. Měla zvednout obočí nebo obrátit oči v sloup, zmínka o Lionelovi Saltovi ale způsobila, že úplně zdřevěněla. Než se stihla vzpamatovat, byl Balthazar pryč.

Chvilí potom přišel čas posledních objednávek. Charlie otřela bar. Naskládala do myčky špinavé shakery a sklenice. Přepočítala tržbu, neochotně zaplatila za Doreenin drink z dýšek a všechny bankovky vrátila do kasy. Bar Rapture možná vynikal svojí podivností a měl stěny a strop natřený barvou Černá 3.0, která byla tak temná, že z místnosti odčerpávala veškeré světlo. Možná to byl ten druh lokálu, kam lidé chodili zahlédnout záblesk magie nebo podivna... nebo když je prostě přestaly bavit sportbary s čepovanou kombuchou. Zavírací rituály byly ale všude stejné.

Když si Charlie v Odettině kanceláři vyzvedla kabát a tašku, byla už většina personálu pryč. Zatímco kráčela k autu, vítr zesílil a ochlazoval pot na jejím těle, čímž jí připomínal, že už je podzim a co nevidět bude zima a že by si měla začít brát do práce něco teplejšího než jen tenký kožený kabát.

„Takže?“ zeptala se Doreen. „Mrznu tady. Najdeš ho? Suzie Lambtonová mi říkala, že jsi jí pomohla, a to jste se skoro neznaly.“

Tenhle úkol nejspíš nebude nijak náročný a pak ji bude mít Charlie z krku. Pokud byl Adam někde zfetovaný, může mu prostě štípnout peněženku. To by se doma ukázal co nevidět. Možná by mu mohla vzít i klíčky od auta, jen aby mu předvedla, že může. „Tvůj brácha dělá na univerzitě, co? Na finančním.“

Doreen přimhouřila oči. „V administrativě. Zvedá telefony.“

„Ale určitě má přístup k počítačům, ne? Ten by to asi zvládl zařídit tak, aby moje ségra měla na zaplacení ještě další měsíc, co říkáš? Nechci po něm, aby ten dluh vymazal, jen aby ho trochu pozdržel.“ Poplatek za úvodní týden, za technologické vybavení pro studenty a procesní taxy byly všechny splatné předtím, než přijdou prachy z půjčky. A to ani nemluvě o tom, že bylo potřeba, aby se Posey nějak dostala do kampusu a zase zpátky. Nebo o knížkách.

„Nechci, aby se dostal do maléru,“ odsekla Doreen, jako by se právě nesnažila najmout kriminálnici, která měla najít jejího přítele–zločince.

Charlie si založila ruce na hrudníku a čekala.

Nakonec Doreen pomalu přikývla. „Asi bych se mohla zeptat.“

Což mohlo znamenat spoustu věcí. Charlie otevřela kufr svojí značně ojeté Toyoty Corolly. Na hromadě tvořené změtí zamotaných kabelů, starou taškou plnou potřeb na vloupačky a lahví vodky Grey Goose, kterou odkoupila přímo z baru, ležela její sbírka mobilů s předplaceným kreditem.

Charlie vytáhla jeden z telefonů a nacvakala do něj PIN, aby se odemkl. „Tak jo, něco zkusím a uvidíme, jestli se Adam chytí. Dej mi jeho číslo.“

Pokud odpoví, slíbila si v duchu, tak to udělám. Jestli ne, nechám to plavat.

Věděla, že si jen hledá výmluvu, aby se mohla vrhnout do maléru. Našlapovala na pohyblivý písek, aby zjistila, jestli se propadne. Stejně mu ale napsala. *Hledám někoho na jednu prácičku a slyšela jsem, že jsi nejlepší.*

Pokud má Adam obavy, že není dost dobrý, mohly by ho lichotky ponouknout. To byla podstata všech podvodů: využití slabosti toho druhého. Taký to nebyl nijak zvlášť pěkný způsob, jakým by váš mozek měl uvažovat o druhých lidech.

„Tak schválně, jestli odpoví, a...“ začala Charlie právě říkat, když vtom telefon cinknul.

Kdo je to?

Amber, odepsala Charlie. Měla několik identit, které si vytvořila pro případ potřeby, a nikdy je nepoužila. Z nich všech však byla Amber jediná stínačka. *Promiň, že tě otravuju takhle pozdě, ale vážně bych potřebovala pomoct.*

Amber, ta dlouhovlasá brunetka?

Charlie dlouho zírala na svůj telefon a snažila se rozhodnout, jestli je to jenom blaf.

Vážně jsi tak dobrý, jak se říká. Přidala ještě mrkajícího smajlíka a doufala, že mnohoznačnost zprávy jí umožní vyhnout se dalším otázkám.

„Nemůžu uvěřit, že ti píše. Co říká?“

„Koukni se sama,“ řekla Charlie Doreen a podala jí telefon. „Vidíš? Je naživu. Je v pohodě.“

Doreen si začala okusovat nehet, zatímco si pročítala zprávy. „Neřeklas mi, že s ním budeš flirtovat.“

Charlie obrátila oči v sloup.

Na druhé straně parkoviště Odette ve svém obrovském zimním kabátě kráčela ke svému fialovému Mini Cooperu.

„Myslíš, že z něj vážně dokážeš vytáhnout, kde je?“

Charlie přikývla. „Jasně. Můžu tam dokonce zajet a chytit ho pod krkem, jestli o to stojíš. Ale budeš mi dlužit laskavost.“

„Suzie říká, že žádat tě o pomoc je jako vyvolávat ďábla. Ďábel ti možná splní přání, přijdeš při tom ale o duši.“

Charlie se kousla do rtu a podívala se přímo proti světlu pouliční lampy. „Jak říkáš. Suzie skoro neznám. Nejspíš myslela někoho jiného.“

„Možná,“ řekla Doreen. „Ale po všem, cos udělala – po tom, co se o tobě tehdy vykládalo –, musíš být na někoho naštvaná.“

„Nebo jsem to možná dělala pro zábavu,“ nadhodila Charlie. „To by bylo dost zvrácené, co? A vzhledem k tomu, že ti prokazují laskavost, by bylo slušné tohle nevytahovat.“

Doreen jí věnovala vyčerpaný povzdech, kterými matky většinou častují nezvedené děti. „No jo, jasně. Prostě ho přiveď domů, než skončí jako ty.“

Charlie sledovala, jak Doreen odchází, a pak nasedla do své corolly. Připoutala se. Pokoušela se nemyslet na práci, kterou jí Balthazar nabízel, nebo na to, kým bývala. Myslet místo toho na ramen, který si doma uvaří. Doufat, že její sestra nakrmila kočku. Představovala si matraci na zemi v ložnici. Představovala si, jak na ní leží spící Vince s nohama zamotanýma v příkrývkách. Strčila klíč do zapalování.

Auto ne a ne nastartovat.

2

KRÁL POHÁRŮ VZHŮRU NOHAMA

Vítr hučel tunelem, který vytvářela zástavba v Cottage Street, štípal Charlie do tváří a způsoboval, že jí vlasy bičovaly obličej.

Její corolla pořád stála na parkovišti před Rapture. Bez ohledu na to, kolikrát se pokusila otočit klíčkem v zapalování nebo vztekle praštit dlaněmi do palubní desky. Ani startovací kabely nepomohly a odtah byl moc drahý.

Zvažovala, že zavolá Vinceovi nebo si rovnou objedná taxík, místo toho ale z kufru vytáhla lahev vodky a několikrát si natruc lokla přímo z flašky.

Stála tam, litovala se a dívala se do nebe.

Poslední lístky na stromech se barvily do hněda, na větvích jich pořád pár viselo a připomínaly spící netopýry.

Auto opodál zpomalilo na stopce. Řidič na ni křikl nějakou prasárnu, než znovu šlápl na plyn. Ukázala mu prostředníček, nejspíš si toho ale ani nevšiml.

Ne že by se to Charlie stalo poprvé. Podívala se na svůj odraz v oknech auta. Tmavé vlasy. Tmavé oči. Hodně všeho ostatního: prsou, zadku, břicha i stehen. Lidé se až příliš často chovali, jako by její křivky byly jakési předem vtisknuté pozvání. Vypadalo to, že zapomínají, že každý

se do svého těla rodí a nemůže ho prostě sundat jako papuče, že postava se nedá přeměnit, jako by byla stín.

Další poryv větru vyslal několik lístků do vzduchu, i když většina jich jen hromadně vířila po stranách silnice.

A v tu chvíli se Charlie rozhodla, že je vynikající nápad tu míli a půl k domovu ujít pěšky.

Není to přece koneckonců zas tak daleko. Taková docela příjemná procházka.

To by nejspíš byla, ovšem pro někoho, kdo nestál celý den a půlku předešlé noci na nohou.

Výraz „opilecká odvaha“ jí hlavou bleskl až příliš pozdě.

Prošla kolem potměšitého knihkupectví, ve výloze byly vystavené dýně s plastovými upířími zuby ve vyřezaných úsměvech. Zubily se po boku hororových románů a hrstí bonbonů ve tvaru zrněk kukuřice, které byly dekorativně rozseté kolem, a jejich oranžová těla začínala pomalu podléhat hnilobě.

Všechny obchody v ulici měly stažené rolety. Charlie si přitáhla kabát blíž k tělu a přála si, aby byl Easthampton alespoň trochu jako studentská města poblíž – Northampton nebo Amherst –, plný opilých studentů motajících se pozdě v noci ulicemi, jejichž přítomnost si žádala alespoň jedno otevřené okénko s pizzou po zavíračce barů nebo kavárnu pro snaživce, kteří chtěli pracovat celou noc.

Všechno to ticho jí dávalo až příliš prostoru na přemýšlení.

Na prázdné temné ulici nemohla Charlie uniknout Doreeniným slovům. *Ale po všem, cos udělala – po tom, co se o tobě tehdy vykládalo –, musíš být na někoho našťvaná.*

Nakopla kousek uvolněného cementu.

Když byla Charlie malá holka, byla jen klubko černých vlasů, hnědých očí a špatného chování. Potácela se od problému k problému, po cestě se ovšem naučila, že ráda rozebírá všechno možné. Skládáčky i lidi. Bavilo ji je řešit, zjišťovat, jak se dostat k tomu, co skrývají. Jak se stát tím, v co chtěli věřit.

Což ji přivedlo k tomu, aby znovu zvážila tu záležitost s Adamem. Pokud do toho půjde, nemůže to přece ničemu ublížit. Trochu se rozptýlí.

Charlie vylovila telefon a napsala: *V Mortimerské sbírce vzácných svazků na Smith College je jedna knížka, jsem si jistá, že obsahuje něco důležitého. Zaplatím ti. Nebo se můžeme domluvit jinak.*

Stínaři neustále slídili po starých spisech obsahujících detailně popsané techniky pozměňování stínů. Bylo známo, že jsou schopni kvůli nim i jeden druhého zabít. Nabízela Adamovi jednoduchou prácičku.

Musela být ovšem trochu lákavá.

Celých deset let okrádala stínaře v okolí. Většinou šlo o knihy nebo svitky, občas o jiné, horší věci. Během těch deseti let se jí dařilo udržet svou identitu v tajnosti. Moc nevystřkovala hlavu a střídavě pracovala v restauracích a barech, aby měla krytí. Balthazar fungoval jako prostředník. Před rokem a pár měsíci složila zálohu na dům. Přesvědčila Posey, aby se přihlásila na vysokou.

A pak to celé posrala.

Zdálo se, jako by v sobě Charlie měla uhlík, který neustále žhnul. Před rokem se ukázalo, jak snadno může všechno spálit na popel.

Adam neodepisoval. Možná spal. Nebo byl sjetý. Nebo prostě neměl zájem. Strčila telefon zpátky do tašky.

Koutkem oka zachytila pomalý, olejovitý pohyb čehosi v mezeře mezi dvěma budovami.

Její myšlenky se tím odpoutaly od minulosti, nebyl to ale příjemný pocit.

Lidé si povídali o stínech bez těl, které se potloukaly světem, podobně jako o krvavé Máří nebo dívce s pavouky místo tváře, Charlie ale věděla, že Morovci jsou víc než jen děsivá historka. Byli tím, co zbylo, když stínař zemřel, ale jeho stín ne. Celkem skuteční a velice nebezpeční. Zabíral proti nim onyx a oheň, ale to bylo tak všechno, pokud člověk sám náhodou nebyl stínař.

Charliein telefon vesele zazvonil a ona se s leknutím vrátila do přítomnosti. Byla to zpráva od Vince. *Všchno v pohodě?*

Za chvíli jsem doma, odepsala mu.

Měla mu ještě u Rapture zavolat. Vyzvedl by ji. Nejspíš by mu to vůbec nevadilo. Jenže jí se nelíbila představa, že by se na něj musela spolehnout. Až bude pryč, bylo by to jenom horší.

Z konce ulice, tam, kde se rybník Nashawannuck stýkal s rybníkem Rubber Thread, se ozval nějaký zvuk. Nesl se přes opuštěné budovy továren. Někdo tam byl.

Charlie přidala do kroku, zastrčila si ruku do kapsy a pevně sevřela taktický skládací nožik, který nosila pověšený na klíčkích. Pořád byl ostrý, přestože ho používala k otevírání krabic s cereáliemi a k oškrabávání tmelu ze starých oken. Moc nevěděla, jak ho použít k sebeobraně, alespoň byl ale ostrý a onyxová střenka oslabovala stíny.

Rychlý pohyb ji přiměl zadívat se do boční uličky. Světlo před dveřmi jednoho obchůdku poblíž odhalilo hromadu potřísněného oblečení, bílé kosti a stěnu potřísněnou černými kapkami zaschlé krve.

Charlie se zastavila, svaly se jí napjaly a břicho se jí stáhlo, zatímco se její hlava horlivě snažila pochopit situaci. Mozek jí servíroval různá alternativní vysvětlení toho, co vidí – vyhozená figurína ze strašidelného domu nebo z obchodu, možná nějaké zvíře.

Ale ne, byly to lidské ostatky. Syrové maso rozedrané stejně jako oblečení, jako by se ten, kdo to provedl, chtěl co nejdříve dostat k vnitřnostem. Charlie přistoupila blíž. Chlad maskoval zápach, ve vzduchu se ale i tak vznášela sladká vůně připomínající kostnici. Muž měl hlavu otočenou ke straně, oči skelné a otevřené. Hrudní koš měl roztržštěný a velký kus z něj chyběl. Jeho bílá žebra se klenula nad masitou kaši jako kruh stříbrných bříz.

U zdi zase zaregistrovala ten pohyb. Jeho stín, který měl být stejně nehybný jako mrtvola, byl roztrhaný na cáry a chvěl se ve vánku jako čerstvě vyprané prádlo na šňůře, které někdo rozstříhal. Jako by ho jakýkoli silnější závan větru mohl odnést pryč.

Tvář muže byla smrtí tak pozměněná, že si nejdříve všimla jeho oblečení: tvídové sako, pomačkané a trochu špinavé, jako by ho měl na sobě už

hezkých pár dní. Byl to ten muž, kterého Balthazar vyhodil ze stínového salonu v Rapture. Ten chlap, který mu nabídl, že mu prodá něco od Salta.

Před dvěma hodinami mu servírovala Four Roses. A teď...

Na druhé straně uličky se ozval jakýsi zvuk a Charlie vzhlédla a osmě nasála vzduch. Z protějšího konce ulice na ni zíral muž v černém kabátě a klobouku, s očima, které připomínaly temné díry po kulkách.

Měl něco s rukama.

Něco hrozného.

Byly tvořeny stíny, od zjizvených pahýlů zápěstí až po konečky prstů.

Vydal se směrem k Charlie, jeho první krok byl na asfaltu jistý a odhodlaný. Polovina instinktů jí napovídala, aby se dala na útěk, druhá ji nabádala, aby se ani nehнула, protože úprk by mohl podnítit predátorovu touhu lovit. Vážně bude muset bojovat? Nůž v ruce se jí teď zdál směšně malý, asi jako nůžtičky na nehty.

V dálce se ozvaly sirény.

Při jejich zvuku se muž zastavil. Dívali se jeden na druhého a mezi nimi ležela mrtvola. Pak muž udělal krok zpátky, vklouzl za roh a ztratil se jí z očí. Charlie byla malátná šokem a zároveň se cítila příšerně střízlivá.

Donutila se pohnout, vyklopýtala z uličky a rychlým krokem se vydala k Union. Pokud by byla poblíž těla, až dorazí policie, kladli by jí spoustu otázek – a historci o chlápkuvi se stínovýma rukama by nejspíš nevěřili. Rozhodně ne, když by ji vykládala Charlie, kterou dvakrát zadrželi za podvody ještě dřív, než jí vůbec bylo osmnáct.

Nohy ji nesly kupředu, mysl jí ale pracovala na plné obrátky.

Od Boxfordského masakru před dvaceti lety, kdy existence stínařů vyšla najevo, jimi bylo Západní Massachusetts doslova zamořené. Silicon Valley stínové magie.

Od Springfieldu se zabeđenými továrnami na střelné zbraně a opločenými vilami přes univerzity a vysoké školy až po osobité farmy u městeček v kopcích, znečištěné řeky a bažinatou krásu Quabbincké nádrže bylo Valley dostatečně levné a zároveň dost blízko New Yorku i Bostonu na to, aby je přitahovalo. Navíc měli zdejší lidé už tak dost vysoký práh

tolerance k podivínům. Mohli jste si tu pronajmout kozy, které vám pomohly s přerostlým trávníkem. Sídlil tu střelecký klub, který pořádal každoroční renesanční trh. Dal se tu koupit rám postele z osmnáctého století, ručně vyráběný hrnec ve tvaru vaginy, a ještě si od chlápka z autobusáku sehnat herák – to vše během patnácti minut.

Dnes jste se kromě toho všeho mohli navíc stavět ve stínovém salonu a nechat si od alternacionisty odstranit touhu po kterékoli z výše zmíněných vad, či si nějakou naopak nechat přidat. Bliss raketově nabíral na popularitě. Čím víc stínařů tu bylo, tím víc se město měnilo, a to nemohl zastavit ani všečen onyx na světě.

A i přes to všechno se tahle vražda zdála jedinečně příšerná. Ať už ji měl na svědomí kdokoli nebo cokoli, oplývalo to neuvěřitelnou silou, která mu umožňovala rozlousknout lidské tělo jako vlašský ořech.

Zastrčila si třesoucí se ruce do kapes. Její obvyklá cesta se jí začínala zdát neznámá, plná zubatých stínů, které se pohybovaly se závany větru. V nose jako by jí ulpěl pach kazícího se masa.

Ještě dva další uspěchané bloky a už mířila po příjezdové cestičce k domovu.

Zvonek nad dveřmi zacinkal, když vešla do ošklivé žluté kuchyně jejich pronajatého domu. Ve dřezu byla pánvička a dva špinavé talíře. Další talíř s porcí jídla zakrytý poklopem stál vedle mikrovlnky. Jejich kočka Mňaucifer ho s nadějí očuchávala.

Zamířila do obýváku, kde našla Vince spát před televizí se ztišeným zvukem, jeho veliké tělo se rozvalovalo na gauči z druhé ruky a na břicho měl položenou dlaň, ve které svíral nějaký paperback. Když se na něj podívala, pocítila záchvěv touhy, nepříjemný pocit, že jí chybí někdo, kdo ještě neodešel.

Pohled jí padl na místo, kam měl Vince vrhat stín, nebylo tam ale vůbec nic.

Když ho Charlie poprvé potkala, její oči zaregistrovaly, že je s ním něco v nepořádku, jako by byl neustále trochu rozostřený, trochu rozmazaný na okrajích. Možná nedávala pozor, protože byla opilá, nebo proto,

že se o ni zajímal tenhle kluk s ostře řezanou čelistí a upraveným sestřihem, což se nikdy nestávalo. Až dalšího rána, když uviděla jeho siluetu ve dveřích a světlo jako by prostupovalo skrz něj, si uvědomila, že nemá stín.

Posey si toho všimla okamžitě.

Charlieina sestra seděla na ošuntělém šedivém koberci a mžourala na rozostřené pohybuující se obrazy na laptopu. Před sebou měla rozložené karty. Měla na sobě to samé pyžamo, jako když Charlie odcházela, s umazanými, ošoupanými manžetami. Žádná podprsenka. Světle hnědé vlasy stažené do drdolu na temeni hlavy. Jedinou ozdobou, kterou nosila, byl onyxovo-zlatý kroužek v nose, který si nikdy nesundávala. Posey měla při všech hovorech na Zoomu vypnutou kameru, aby se kvůli nim nemusela převlékat.

Zněla nesmírně profesionálně a uklidňujícím hlasem pokračovala ve výkladu tarotu, jako by si Charlie ani nevšimla. „Devítka holí vzhůru nohama. Jste vyčerpaná. Chcete se vydat z posledního, ale už nějakou dobu máte pocit, že jste na dně...“

Ten člověk na druhé straně si jí zjevně začal vylévat srdce, protože Posey ztichla a jen poslouchala.

Když byly malé, tahala je máma od věštkyně k věštkyni. Charlie si pamatovala, jak zírá na zaprášené sametové polštáře a koráلكové závěsy v předsíni domu u dálnice, Posey má položenou hlavu v jejím klíně a společně poslouchají, jak si jejich matka nechává vykládat lži o jejich budoucnosti.

Ale i pokud to byl jen podvod, jejich matka si potřebovala s někým popovídat, a nezdálo se, že by se chystala otevřít komukoli jinému. Věštky byli terapeuti pro lidi, kteří si odmítali přiznat, že potřebují odbornou pomoc. Byli magií pro ty, kdo zoufale potřebovali špetku kouzel v dobách před tím, než se stala realitou.

A i když Charlie nevěřila, že by Posey měla nějaké zvláštní nadání, měla za to, že se její klienti dostali do rukou člověka, který jejich problémy považoval za důležité a chtěl jim pomoci. Zdálo se, že odebrání jejího Patreonu za padesát dolarů je rozumná cena za takovou službu.

Charlie se vrátila do kuchyně a sundala poklop z talíře. Vince udělal tacos s vajíčky a bokem nakrájel avokádo, které doplnil dvěma loužičkami tabasca a srirachy. Podle talířů ve dřezu to vypadalo, že připravil porci dokonce i pro Posey. Charlie se najedla u zrezivělého rozkládacího stolu v kuchyni, zatímco poslouchala svou sestru.

„Král pohárů, také vzhůru nohama. Jste chytrá žena, ale někdy se nerozhodujete správně – a víte o tom.“

Záchvěv zbytkového adrenalinu ji donutil odložit vidličku a několikrát se přerývaně se nadechla. Pokoušela se soustředit na sestřin hlas, na známost příběhu, který Posey vyprávěla.

Většina lidí, kteří si přáli vyložit karty, měla milostné problémy. Chtěli třeba vědět, jestli mají u někoho šanci. Nebo byli osamělí a potřebovali, aby jim někdo řekl, že to není jejich chyba. Ale nejčastěji to bylo proto, že byli ve vztahu, který se pokazil, přičemž napůl chtěli slyšet, že to za všechno to trápení stojí, a napůl svolení vykašlat se na to.

Když je matka brávala k věštkyním, šlo většinou o vztahy. Ženy z rodu Hallových se zamilovávaly způsobem, který připomínal pád z útesu. Jejich výběr mužů byl příšerný, jako by je pronásledovala nějaká rodná kletba od okamžiku, kdy si babi našla chlapa tak hrozného, že dodnes sedí za to, že ho střelila zezadu do hlavy, zatímco se rozvaloval v rozkládacím křesle a koukal na televizi. Z babi se prokletí přeneslo na mámu, která nutila Charlie a Posey potichu sedět na zadním sedadle auta, zatímco jezdila po okolí a snažila se nacytat jejich tátu, jak ji podvádí. Následoval otčím, který Posey zlomil zápěstí, a Charliein expřítel, který tak zoufale toužil splatit dluhy za hazard, že Charlie přesvědčil, aby vyplnila daňové přiznání za několik mrtvých lidí a dala mu peníze z přeplatků. Posey říkala, že chlapi, do kterých se ženy z rodu Hallových zamilovávaly, měli vždycky děravou hlavu, srdce nebo kapsy.

Možná to byla pravda. Možná že muži muselo něco chybět, aby se Charlie mohla pohroužit do té prázdnoty a vyléčit ji jako zázračný elixír. Nebo možná Charlie cítila, že taky něco ztratila, a ztráta přitahovala ztrátu.

Na Vince byl spoleh. Byl to dřív a měl v sobě odolnost. To, s jakou zdrženlivostí vyprávěl příběhy o své rodině, naznačovalo, že toho ze své minulosti nerad sdílí příliš, Charlie ale sbírala stopy už dost dlouho na to, aby mohla udělat pár slušně podložených odhadů. Mozoly na jeho ruce byly nové a měl krásně rovné zuby, za což vděčil rovnátkům. Věděl věci, které se člověk naučí na vysoké, ale neměl dluhy. Jeho rodina byla ve vatě.

Charlie uvažovala, jestli se k němu obrátili zády, když přišel o svůj stín. Chtěla se ho na to zeptat, odpovědi ale byly vyhýbavé. A ona se zas tak moc nesnažila, protože si nebyla jistá, jestli chce slyšet, o kolik býval jeho život lepší a jak moc se mu vzdálil.

Koneckonců i on byl ochotný přimhouřit oko, když se vynořila pravá Charlie Hallová, přitahovaná potížemi a se sklonem k pochmurné úsečnosti, jakmile ráno vstala z postele. Ta, která se roky snažila vypudit urobora svých myšlenek přílišným množstvím alkoholu, příliš mnoha muži a dlouhou sérií krádeží. Říkalo se, že lidé bez stínů neprožívají emoce tak silně a plnohodnotně jako ostatní. Možná právě proto Vince netrápilo, kdo je a co provedla.

Doma s Vincem se snažila být lhářkou i výplodem vlastních lží, ženou, jejíž kariéra podvodnice je dávno v propadlišti dějin a která se rozhodně nepotýká s nutkáním znovu se utrhout ze řetězu.

A pokud byl až příliš dobrý posluchač, pokud měl občas podezření, že slyší bolest, její predátorskou část, která se toužila prodrat na povrch, tak jako tak ji neodvrhl.

„Vstávej,“ řekla Charlie a štouchala Vince do nohy svým chodidlem. Chtěla, aby s ní šel do postele, potřebovala jeho dech ve vlasech a tíhu jeho paže kolem těla, která by ji uchránila před myšlenkami na bílé kosti, zasychající krev nebo muže se stíny místo rukou.

Vince otevřel oči. Protáhl se. Vypnul televizi. Podobně jako jiní vysocí lidé se vždycky trochu hrbil, jako by se snažil působit méně děsivě.

„Našla jsi to jídlo?“ zeptal se, když ji míjel cestou do koupelny a zlehka jí přitom přešel rukou po zádech. Lačně se zachvěla a vdechla vůni bělidla, která mu z práce ulpívala na pokožce.

„Jsi fakt hodnej kluk,“ řekla mu.

On se místo odpovědi usmál, zmateně, ale potěšeně.

Vince platil svoje účty. Vynášel odpadky. Byl hodný na kočku. A třebaže možná toužil po jiném životě, byl teď s Charlie. Už nezáleželo na tom, co bylo v jeho srdci. O nic víc než na tom, co bylo v tom jejím.

3

MINULOST

Když bylo Charlie třináct, řekla své matce, že měla zjevení. Po rozvodu se máma naprosto pohroužila do krystalů a věštění a měla kamarádku, která dostávala „zprávy od andělů“, takže ten nápad měl svoje podhoubí. Charlie tvrdila, že skrze ni začal promlouvat duch čarodějnice, která zemřela během inkvizice.

Zpětně vzato to nebyl moc dobrý plán. Ale máma by ji jinak neposlouchala. A Charlie byla zoufalá.

A v tu chvíli se objevila *Elvira de Granada* – postava založená napůl na anime, které Charlie jednou pozdě v noci viděla, a napůl na připitomělych sešitcích s horory, které se daly koupit ve večerce. Elvira ovšem mohla říkat všechno, co Charlie Hallová nemohla. Elvira mohla sršet nahromaděným vztekem, který se vršil v už tak zjizveném srdci.

Problém spočíval v tom, že bylo potřeba mámu doopravdy přesvědčit, že její nový manžel není dobrý člověk – a to rychle. Travis byl zlý a Charlie i Posey nesnášel.

Nebyl ale hloupý. Když Posey bil – jen tak, prostě proto, že třeba poskakovala kolem a otravovala ho, nebo že odmítala jít včas do postele –, bylo to ve chvílích, kdy máma nebyla na dohled, a místo toho, aby dělal jako že nic, tvrdil, že svou mladší sestřičku zbila Charlie a Posey ji kryje.

A Charlie byla potrestána, samozřejmě. Stejně jako Posey za to, že lže.

Od té chvíle Travis věděl, že má navrch. Řekl jejich matce, že dětem musí nastavit hranice a že jejich otec by jim odpustil i „zasranou vraždu“, že jsou proradné, lžou, aby si získaly její pozornost, a kradou jí peníze, a že pokud máma brzo něco neudělá, nikdy ji nebudou respektovat a s nejvyšší pravděpodobností skončí ve vězení.

Když praštil Charlie, ani se na něj nepokoušela žalovat.

Máma byla možností, že by její dcera byla médium, naprosto fascinovaná. Ohromovalo ji, když jí Charlie vyprávěla detaily o jejích příbuzných, i když to byly jen útržky vzpomínek nebo příběhy, které zaslechla. Občas to byly i vyložené lži o mrtvých lidech, které nebylo možné ověřit.

Ovšem ani Elvira de Granada nedokázala Charlieinu matku přesvědčit, že je Travis krivák. Máma si usmyslela, že je Elvira zahořklá a nedůvěřivá proto, že ji umučili k smrti. A právě tehdy si Charlie vymyslela černokněžníka *Alonsa Nieta*. Na rozdíl od Elviry nebyl z čarodějnictví jen obviněn – k jeho praktikování se přímo hlásil.

Ukázalo se, že muži mají zkrátka větší autoritu, dokonce i když jsou jen vymyšlení.

Máma rozhovory s Alonsem přímo milovala. Charlie si myslela, že když hrála Elviru, byla přesvědčivá, když šlo ale o Alonsa, máma se chtěla nechat přesvědčit.

Charlie ovšem věděla, že i tak musí být opatrná. Pokud měl Alonso mámu úspěšně přesvědčit, aby od Traviše odešla, musel jí černokněžník nabídnout něco konkrétního.

Nebylo na škodu, že se Travisova odporná povaha začala projevovat navenek. Když se vzali, obřadně mámě vykládal, jak je dokonalá a jak skvělý bude jejich společný život, svým slovům ale nedostál. Když se teď hádali, neváhal se obout do její váhy nebo dle jeho názoru chabého intelektu. Kytice a schůzky se postupně vytratily a s nimi i jeho tučný finanční příspěvek na společnou domácnost.

Charlie věděla, že se jí naskytlá příležitost, ale potřebovala pomoci. A tak do svých plánů zasvětila svou mladší sestřičku.

Posey byla z Elviry a Alonsa zmatená, i když měla samozřejmě radost z toho, že někdo kydá špinu na nenáviděného otčíma. I tak ji ale zjevně děsilo vidět svou sestru posedlou. Teď, když věděla, že je to celé jen hra, bylo ovšem všechno jinak.

Profesionální jasnovidci se většinou specializují na jeden ze dvou typů čtení, o čemž ovšem tehdy ani jedna ze sester neměla ani potuchy. První se nazýval chladné čtení, což bylo to, co Posey provozovala jakožto věštkyně na telefonu. Při něm si jasnovidec vymýšlel věci na základě pozorování. Druhý typ výkladu se označoval jako horké čtení.

Při studeném čtení jasnovidec sleduje, kolikrát se klient podívá na telefon, jestli má na prstě světlý proužek po nedávno sundaném snubním prstýnku, stav jeho bot, viditelnost tetování. Po telefonu se věštkyně musela spoléhat pouze na to, jaká klient volí slova, jaký má přízvuk a míru rozrušení v hlase. Cílem chladného čtení bylo přesvědčit klienta, aby se uvolnil a sám jasnovidci začal poskytovat informace.

Horké čtení bylo něco docela jiného. Bylo potřeba si daného člověka předem proklepnout. Někteří slavní jasnovidci třeba nasazovali štenice do předsálí nebo posílali asistenty, kteří odposlouchávali diváky před představením.

A o to přesně se Charlie hodlala pokusit – o horké čtení.

S Poseyinou pomocí Travisovi prošmejdily kapsy. Uhodly heslo k jeho počítači a prošly historií vyhledávání, e-maily a zprávy na Facebooku. Našly jeho sbírku porna, která byla sice nechutná, nebylo v ní ale nic dost divného na to, aby ho to potopilo. Ukázalo se, že s nikým neflirtuje ani nezpronevňuje peníze. Travis byl zlý, a navíc nudný.

Ačkoli si Charlie ve škole nevedla zrovna hvězdně a už dávno se zařadila mezi děcka, která to na vysokou nikdy nedotáhnou, hodně četla a dávala pozor. Byla chytrá.

Jenže i chytré děti umí být pěkně pitomé.

Charlie se rozhodla, že když na Travisě nic nenašly, důkazy si vytvoří. Založila nový facebookový profil s jeho jménem a fotkou a pak začala flirtovat s různými ženami. Brzy si s nimi začala psát z předplaceného

telefonu. Vydávat se za Trávise a zbytek času za Alonsa bylo vyčerpávající. Bylo to jako maškarní na steroidech.

I když ji to ale unavovalo, všimla si, že nejvíc ze všeho ji trápí chvíle, které musí strávit jako Charlie Hallová, holka se spoustou úkolů z matematiky. Těšila se, až bude zase moct improvizovat. V těch chvílích se jí zdálo, jako by ji napadala přesně ta správná slova, i když vůbec netušila, odkud se berou.

Ačkoli dokázala narafičit důkazy, nebyla si jistá, jestli budou k přesvědčení mámy stačit. Pověřila Posey tím, aby zmanipulovala prostředí. Blikala světly na druhé straně bytu, zapnula sporák a nechávala drobnosti na místech, kde na ně mamka mohla narazit. Aby Alonso trochu předvedl svou moc. V podstatě od základů oživily viktoriánské spiritualistické hnutí.

Charlie se pak pustila do nejpopjnější iluze, která existovala – Alonso napovídal mámě, že je důležitá, zvláštní, vyvolená. Na podrobnosti byl sice skoupý, na těch ovšem nezáleželo.

Za chvíli měly mámu zaháčkovanou. Charlie občas dokonce připadalo, že ji zajímá víc Alonso než ona sama a že radši tráví čas s ním než se svou dcerou. Někdy měla Charlie pocit, že to nejdůležitější na ní je fakt, že je médium něčeho jiného.

Po jednom hodně ošklivém večeru, kdy Travis na Charlie řval, aby si uklidila pokoj, a po tom, co úklid neproběhl podle jeho představ, roztrhl její výtisk *Zámku v oblacích* vejpůl, se rozhodla, že čas nadešel. O tři dny později ponoukl Alonso mámu, aby se podívala do příhrádky u spolujezdce v Travisově autě, kam Posey předtím nastražila telefon s předplaceným kreditem.

Potom se věci daly do pohybu.

Máma si přečetla zprávy v telefonu a odhalila ty, ve kterých „Travis“ sliboval hory doly jiným ženám a vykládal jim o ní samé příšernosti. Travis všechno popíral, a když mu nevěřila, byl čím dál vzteklejší.

To máš teda blbý, pomyslela si Charlie spokojeně a vzpomínala, kolikrát máma uvěřila místo nich jemu.

Měla velkou radost, když se odstěhovaly, a ještě větší, když máma podala žádost o rozvod. Těšila se, jak se nastěhují do nového malého bytu, i když peněz nejspíš bude ještě méně než kdy dřív. Zároveň měla ovšem trochu strach z toho, co provedla. Musela nést břímě vědomí, že kdyby jí na tenhle podvod matka někdy přišla, možná by jí to nikdy neodpustila.

A rozhodně nebyla připravená na to, že máma bude chtít představit Alonsa svým přátelům. Charlie se do toho nechťelo. Brečela a vymlouvala se, že se jí nikam nechce a že už ho nechce nechávat, aby skrz ni promlouval.

Stála tehdy těsně před prahem dospělosti. Ze tří čtvrtin dítě, ze čtvrtiny toužení. Její sny byly zmatený kaleidoskop tvořený výstupy v televizních show, popíjením koktejlů, které vypadaly jako vodka martini, ale chutnaly jako Sprite, rtěnkami a lodičkami s červenými třpytkami a sňatkem s kýmsi, kdo byl napůl popová hvězda a napůl plyšák.

Věděla, že si musí přestat hrát na Alonsa dřív, než ji odhalí, netušila ale, jak to udělat, aniž by zklamala svou matku.

Jen ho nech přijít. Tohle bude naposledy. Slibuju, zlato.

Matka ji přesvědčila, aby jednou promluvila s jejími přáteli... a pak znovu. Při třetí návštěvě Charlie cítila, že jsou někteří z nich skeptičtí. Rand, tělnatý chlapík s překrásně navoskovaným knírem, se ji pokoušel vyvést z míry historickými otázkami a Charlie zpanikařila. Moc mluvila. Při cestě zpátky cítila, jak na ni matka zírá, sklíčená a na pokraji rozčarování. Charlie připadalo, že má tělo jako z olova.

Proti další návštěvě už neprotestovala, i když máma vypadala, že se to v ní sváří. Charlie si i tak nastudovala historická fakta a díky nim a Alonsově předpokládané neznalosti věcí, jako byla antibiotika a gravitace, měla pocit, že to ještě jednou dokáže.

Co víc, pamatovala si, co fungovalo na její matku. Nepotřebovala je o ničem přesvědčovat.

Potřebovala, aby *chtěli* uvěřit.

A tak místo odpovědí na jejich otázky rozjela svou představu s ostrými hranami. Zнала přátele své matky dost dobře na to, aby věděla, která

z kamarádek si přeje, aby se její sochy objevily v časopise, kdo touží po lásce a kdo chce, aby se děti přestěhovaly blíž.

Alonso jim řekl, co chtěli slyšet, a pořádně to okořenil.

Už jste se setkala s mužem, který je vám souzený, víte, kdo to je a také proč spolu nejste.

Vaše děti budou nejšťastnější poblíž jezera, ovšem budou se této pravdě bránit.

Vaší práci se dostane uznání až po vaší smrti.

A pak jim Alonso řekl, že naplnil svůj úděl a konečně se může posunout dál. Po usazeném loučení plném zbožné úcty nechala Charlie své tělo ochabnout. Padla na podlahu a celou minutu předstírala bezvědomí, než dostala strach, že by mohli zavolat sanitku.

Dokonce i nejskeptičtější matčina kamarádka jí potom donesla sušenky a bylinkový čaj.

Nikdy už žádné další „zjevení“ neměla.

Máma se na ni někdy dívala zvláště, Charlie se ale snažila nevšimát si toho. A Posey, která žárlila na všechnu tu pozornost, které se Charlie dostávalo, začala s vykládáním karet a pěstovala si prázdný pohled, který naznačoval, že v životě viděla příšerné věci.

Charlie měla zatím dojem, že jí zbyla jen ta nejméně zajímavá část jejího já a o zbytek přišla.

4

VÍC KAFE

Kuchyni zaplavovalo jasné ranní světlo. Mňaucifer seděla ve dřezu, pac-kami se opírala o špinavý talíř a olizovala nedotažený kohoutek.

Charlie si nalila kafe a všimla si, že Posey má oči podlité krví a netr-pělivě podupává nohou. Pořád byla v pyžamu, které na sobě měla včera, a papučích ve tvaru jednorozců, jejichž srst už byla mírně zašedlá.

„To jsi byla vzhůru celou noc?“ zeptala se Charlie, přestože odpo-věď byla zjevná.

„Našla jsem nový kanál, který jsem začala sledovat.“ Poseyin tón naznačoval, že čeká, že se s ní Charlie bude hádat. V diskuzích, které si pročítala, a ve videích, která sledovala, zaznívaly nebezpečné rady jak urychlit svůj stín, což byl první krok k tomu, aby se z člověka stal stínař.

Většina mainstreamových článků o stínové magii popisovala alter-nace – clickbaity jako *Je magie novým 1 %? Hollywoodská herečka razí nový stínový trend. Zbavte se jednou provždy hluboce zakořeněné chuti na fast food. Nejužitečnější stínové alternace pro novopečené matky. Odstranění touhy – lo-botomie nového věku?* V těchhle příbězích byli stínaři poskytovatelé. Ob-chodníci. Sámšky s magií. Mikuláš nosící kouzla.

Teď, když se trend chytil, celebrity si často nechávaly stíny pozmě-nit podobně, jako si jiní lidé nechávají upravit sestřih, a na výroční ples v Metropolitním muzeu přicházely se stíny draků, labutí nebo velikých

dravých šelem. Nechávaly si spouštět emoce, aby se lépe připravily na role nebo aby zvládly psát provokativnější písničky.

A pokud to znamenalo, že pár lidí umře hladu, skočí z mostu nebo ztratí tak velkou část sebe, že po zbytek svých dní budou jen bezcílně proplovat životem, nebyla to příliš vysoká cena. Když stín zchradl, shořel nebo se na novém hostiteli neuchytil, mohli si bohatí vždycky dovolit nový.

Pokud ale člověk zabředl o něco hlouběji do močálu linků a článků, pod pozlátko všeobecného zájmu, našel teorie o tom, jak se lidé stávají stínaři. Legitimní zdroje se k tématu vyjadřovaly pouze odměřeně. Jeden vědec z Helmholtzova výzkumného ústavu byl citován v jistém virálním rozhovoru pro *The New Yorker* takto: „Stíny jsou jako otisky mrtvých v Homérovi, k jejich urychlení je zapotřebí krve.“ Zdálo se ale, jako by každý wellness influencer a samozvaný čaroděj měl svoji vlastní teorii, kterou se pokoušel zpeněžit. *Jak jsem bolestí probudil svůj stín, Urychlení stínu po pěstním souboji, Magická schopnost objevená poté, co jsem se málem utopila, Bezpečné techniky dušení igelitovým pytlíkem – výsledky zaručeny.* A v hlubinách fór se nacházely nápady ještě podivnější a mnohem horší.

Charlie si vzpomínala na doby, kdy se opravdová magie zdála nemožná. A na zmatenost, která nastala poté, když si nikdo nebyl jistý, co je reálné a co ne. Posey ale přešla z dětské víry v magii do dospělosti, kdy byla magie skutečná – jen jí byla upírána.

Charlie si živě pamatovala, jak jednou přišla domů a objevila sestru sedět na podlaze zabalenou v ručníku s promodralými rty vedle vany po okraj naplněné ledem. „Měla jsem tam vydržet dýl,“ sdělila jí Posey přes jektání zubů. Charlie jí prosila, aby už nikdy nic podobného nedělala.

Posey si místo toho sehnala kousek rybářského vlasce, který si připevnila k piercingu jazyka, a započala pomalý a bolestivý proces vytváření splitu jazyka. To, že jste se učili používat naráz svaly na obou stranách, prý trénovalo váš mozek v „rozdvojeném vědomí“. To byla druhá věc, kterou stínař potřeboval poté, co urychlil svůj stín.

Podle Charlie z tohoto počínu Posey vytěžila pouze mírné šišláni.

Charlie zívla a zkontrolovala zprávy na obou svých telefonech. Na tom skutečném měla pozvání na grilovačku od Laury, své nejbližší kámošky ze střední, která měla tři děti a dost málo času. Prosbu o to, jestli by nemohla obsluhovat na svatbě kámoše u něj na zahradě. Spam z obchodu informující o výprodeji onyxových ozdob.

Pak vytáhla předplacený telefon a zkusila znovu napsat Adamovi: *Můžeme se potkat? Někde v soukromí. Nechci, aby nás spolu viděli.*

Byla to návnada a potřebovala, aby ji spolkl. Jakmile jí Adam řekne, kde je, bude v háji.

Pak si ho Doreen může seřvat a odtáhnout zpátky domů.

Kéž by pro Charlie bylo stejně jednoduché pomoci Posey. Jenže ji nenapadal žádný podvod, loupež ani podfuk, které by mohly pomoci.

Zítřka?

Vzhledem k tomu, že měla nepojízdné auto, to bude na knap. *Jasně, odepsala. Můžu se stavit ráno před školou.*

Rána nedělám.

Frustrovaně zaskřípala zuby. Pokud nezjistí, kdy tam Adam bude, bude si na něj muset počíhat. A protože předstírala, že je stínačka Amber, nedávalo smysl, že by kromě toho měla ještě nějakou další práci. Rozhodla se pro neurčitost. *Do půlnoci něco mám. Můžeme se potkat pak.*

Poslal jí palec a mrkajícího smajlíka. Následně ještě číslo svého hotelového pokoje v MGM ve Springfieldu a Charlie se najednou cítila trochu provinile, jako by si domlouvala rande.

Neděláš nic špatného, připomněla si.

Dobře, v podstatě něco špatného dělala, jen ne to, jako co to vypadalo.

„Poslouchalas, co jsem říkala?“ dotírala Posey.

„Rozhodně,“ zalhala Charlie.

Posey obrátila oči v sloup a nakopla chodidlem v papučích nohu Charlieiny židle. „Je jedno video, kde lidé berou ayahuascu a pak je šaman vede k probuzení stínu. V diskuzích se z toho všichni můžou pominout. Znáš někoho, kdo má dům u jezera Quinsigamond a chce, abychom se o to s pár lidmi taky pokusili – pokud se nám povede sehnat DMT.“

Charlie zvedla obočí. „Z toho budeš celou noc blít jak amina. A možná hůř.“

Posey pokrčila rameny. „Seženeš mi to?“

„DMT?“ opáčila Charlie a snažila se rozhodnout, jak moc pitomý nápad to je. „To nevím. Poptej se na Hampshire College. Pokud ho tu někdo dealuje, tak to dělá tam. Nebo možná začni na Massachusettské a zjisti, jestli ti ho někdo nezvládne syntetizovat v biologický laborce.“

Její sestra strávila několik posledních let pročítáním vláken na Redditu, sledováním videí a chatováním s dalšími stínařskými adepty až do úsvitu. V poslední době se to zhoršovalo. Posey si navykla bdít několik dní v kuse a celé týdny nevycházet z domu. Zdálo se, že se jí zoufalství lepí na paty, protože se její stín zatvrzele odmítal urychlit. Prokopala se touhle králičí norou tak hluboko, že se Charlie obávala, jestli se už necitla v nějaké podzemní mučírně.

Proto bylo tak důležité, aby Posey začala chodit do školy. Na Massachusettské mohla studovat stínové vědy se skutečnými profesory, a ne s bandou magorů z internetu. Možná by si tam našla i nějaké další zájmy.

Jediný problém byl počet formulářů, poplatků a překvapivých výdajů. I když Charlie našetřila dost peněz na zaplacení poslední faktury, pořád to ještě nebylo všechno. Ale jakmile se Doreenin brácha pochlapí a koupí jim o trochu víc času, určitě zbytek sežene.

A tak Charlie propadla rodinné tradici ignorování situace a jen občas sestře provinile navrhl, že by si mohla jít lehnout o něco dřív. A chovala se, jako by byla jejím problémem nespavost.

Jako by obě nevěděly, že Posey pije kýble kafe a energetáků a občas si mezitím lupne Adderall, aby zaplašila vyčerpání. I když tenhle přístup by se jí na bakaláři mohl vlastně celkem hodit.

Charlie měla nepřijemný pocit, že její sestra už tuší, kde si DMT opatří. Někdo bude muset na někoho zatlačit. A ten někdo bude pravděpodobně Charlie.

Posey cinknul telefon a ona se podívala na displej. Charlie se mezitím plně věnovala upjění kafe. Bude ho potřebovat.